

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/159/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1614206898
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1614206898.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Ľuboša Sádovského a JUDr. Romana Majerského v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova ul. č. 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: H. O., P.. XX. XX. XXXX, Y. H.Á. S.. Č.. XX/XX, V., o zaplatenie istiny 1.954,98 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 28. apríla 2017, č. k. 5C/133/2016 - 43, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalobu vo zvyšku zamietol **p o t v r d z u j e .**

Rozsudok súdu prvej inštancie **m e n í** tak, že žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi istinu 1.954,98 eur, úroky vo výške 129,59 eur, úroky z omeškania vo výške 1,15 eur, úroky z omeškania vo výške 5 % ročne z istiny 1.954,98 eur a úrokov 129,59 eur odo dňa 21. 02. 2017 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Žiadna zo strán **n e m á p r á v o** na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom konanie v časti úrokov z úveru vo výške 23,77 eur, úrokov z omeškania vo výške 6,37 eur, poplatkov vo výške 63,06 eur zastavil, a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 1.954,98 eur, úroky vo výške 129,59 eur, úroky z omeškania vo výške 1,15 eur, úroky z omeškania vo výške 5 % ročne z istiny 1.954,98 eur a úrokov 129,59 eur odo dňa 21. 02. 2017 do zaplatenia, a to v mesačných splátkach vo výške 50 eur vždy k 20. dňu v mesiaci s tým, že prvá splátka bude splatná v mesiaci po právoplatnosti rozsudku, pod hrozbou straty výhody splátok - nezaplatením čo i len jednej z nich sa stane splatný celý dlh, žalobu vo zvyšku žalobu zamietol a priznal žalobcovi voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %, vo výške o ktorej rozhodne po právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 9, § 54 ods. 2, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), § 7 ods. 1, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 497 Obchodného zákonníka, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., § 145 ods. 2, § 146 ods. 1, § 232 C. s. p. a vecne tým, že v dôsledku zosplatnenia úveru žalobcom je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi nesplatenú istinu úveru vo výške 1.954,98 eur spolu s vyčísleným úrokom z omeškania 1,15 eur do dňa zosplatnenia úveru, ako aj zosplatnené a neuhradené zmluvné úroky v sume 129,59 eur, ale z dôvodu, že ide o plnenie zo spotrebiteľského úveru, žalobcovi zmluvný úrok vo výške 19,90 % ročne po zosplatnení úveru nepatrí. Uviedol, že žalobca a žalovaný uzatvorili zmluvu o úvere, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver v sume 2.000 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť

v 96 mesačných splátkach vo výške 41,54 eur, s termínom splatnosti prvej splátky dňa 22. 11. 2013, konečným termínom splatnosti dňa 22. 10. 2021, pričom jednotlivé splátky boli splatné vždy k 22. dňu v kalendárnom mesiaci, úroková sadzba bola 19,90 % ročne, RPMN 24,35 % a priemerná RPMN 19,35 %. Poukázal na skutočnosť, že predmetom konania bol záväzok žalovaného, ktorý vznikol zo zmluvy o úvere, keď žalobca bol od uzavretia zmluvy v postavení dodávateľa a dlžník v postavení spotrebiteľa, pričom predmetná zmluva o úvere je zároveň spotrebiteľskou zmluvou a na žalovaného je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa, pretože pri jej uzavieraní nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, teda na právny vzťah založený zmluvou o úvere je potrebné aplikovať príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka). Uviedol, že uvedený záver vyplýva zo skutočnosti, že tzv. spotrebiteľské zmluvy nepredstavujú osobitný zmluvný typ aplikovateľný len na občianskoprávne vzťahy, ale naopak príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka je potrebné aplikovať na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ bez ohľadu na to, či ide o občianskoprávny alebo obchodnoprávny vzťah (vyplýva to najmä z toho, že ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách sú systematicky zaradené vo všeobecnej časti Občianskeho zákonníka, a teda nepredstavujú osobitný zmluvný typ zo záväzkovej časti). Súd prvej inštancie predmetnú zmluvu zároveň podriadil aj pod právny režim zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, nakoľko spotrebiteľským úverom sa na účely tohto zákona považuje aj dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme úveru a pokiaľ ide o spornú zmluvu, žalovaný má s poukazom na § 2 písm. a) citovaného zákona postavenie spotrebiteľa, keďže v konaní nebolo žalobcom tvrdené a teda ani preukazované, že mu bol úver poskytnutý na výkon zamestnania, povolania, resp. podnikania a žalobca má s poukazom na § 2 písm. b) citovaného zákona postavenie veriteľa, keďže do právneho vzťahu so žalovaným vstupoval ako právnická osoba poskytujúca spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Poukázal na skutočnosť, že nakoľko vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným posúdil ako spotrebiteľský a podradený pod režim zákona č. 129/2010 Z. z., podrobil uzavretú zmluvu súdnej kontrole v otázke splnenia zákonných podmienok uzavretia zmluvy v zmysle § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch a dospel k záveru, že zmluva obsahuje všetky podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z., keďže má písomnú formu a obsahuje i osobitné náležitosti, t. j. druh úveru, obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, údaj o osobe, ktorá za neho zmluvu uzavrela, adresu trvalého pobytu, meno a priezvisko spotrebiteľa, dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, celkovú výšku, konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, úrokovú sadzbu, RPMN a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, a preto nie je možné sankcionovať žalobcu ako dodávateľa v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., teda, že úver je bezúročný, pričom žalovaný ako spotrebiteľ nebol vystavený nerovnému postaveniu. Uviedol, že zo Všeobecných obchodných podmienok žalobcu časť V. vyplýva, že v každej jednotlivej splátke je zahrnutá aj časť úroku s tým, že žalovaný z poskytnutého úveru 2.000 eur zaplatil na jeho istinu 45,02 eur, ktoré splátky boli započítané v prospech istiny a dohodnutého zmluvného úroku, pričom žalobca úver podľa bodu 4.2.1. zmluvy zosplatnil dňa 24. 04. 2014 po tom, ako bol žalovaný v omeškaní so splátkami a k splateniu dlžného zostatku ho vyzval v lehote do 16. 05. 2014, keď z textu výzvy zo dňa 24. 04. 2014 vyplýva, že ho opakovane vyzýval na plnenie si svojich povinností a na uplatnenie si svojho práva (§ 53 ods. 9, § 565 Občianskeho zákonníka). Poukázal na skutočnosť, že strany si dojednali zmluvný úrok 19,90 % ako fixný do doby splatnosti úveru, avšak žalobca v zmysle zmluvných dojednaní pristúpil k zosplatneniu celého úveru a nakoľko ide o plnenie zo spotrebiteľského úveru, žalobcovi zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia nepatrí, pričom vychádzal z uznesenia Ústavného súdu SR zo dňa 18. septembra 2012, sp. zn. IV. ÚS 476/2012, v zmysle ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania, nakoľko v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi stranami sporu. Uviedol, že Ústavný súd SR v odôvodnení citovaného rozhodnutia konštatuje, že by namietané rozhodnutie (odvolacieho ako aj prvoinštančného súdu) bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. že by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu a dodal, že splácanie úveru v splátkach, na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok, pričom stav výhody splátok je obvyklý a teda justifikuje nárok dodávateľa na úroky, ako cenu dočasne „obetovaných“ peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, avšak iný stav je príznačný pre predčasné a mimoriadne

zosplatnenie úveru, kde žalobcovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru, nakoľko v tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok, teda práve v tomto zásadnom rozdielne spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa, čím logicky nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Súd prvej inštancie uviedol, že ak nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom, nakoľko v opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil, teda de facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku, avšak takýto stav nepripustil, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Poukázal na skutočnosť, že ak jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru, tak sa s týmto stavom spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením dlžnej sumy, avšak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy a ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou. Uviedol, že v protiprávnom stave teda patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. s tým, že ak by sa žalobca odplatných plnení napriek vyššie uvedenému výkladu neplatnosti dojednania dovoľával aj v čase po jednostrannom mimoriadnom zosplatnení úveru, neprešli by tieto nároky testom citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a subsidiárne ani testom § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka a poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Obo 143/1998. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol, že žalovaný je v omeškaní s plnením peňažného dlhu, preto prisúdil žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z istiny 1.954,98 eur a zo sumy 129,59 eur ako úrokov z úveru počítaných od 21. 02. 2017 do zaplatenia. Poukázal na skutočnosť, že žalobca si uplatnil úroky z omeškania odo dňa 17. 05. 2014, ktorý mal predstavovať deň nasledujúci po vyhlásení mimoriadnej splatnosti, nakoľko však do spisu nedoložil doklad o tom, že žalovaný výzvu na predčasné splatenie skutočne prevzal, resp. mu bola doručená, počítal omeškanie žalovaného prvým dňom po doručení žaloby spolu s výzvou na vyjadrenie a pri určení výšky úroku z omeškania vychádzal zo základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky, ktorá ku dňu omeškania žalovaného s dlžnou sumou predstavovala 0,0 % ročne (0,00 % + 5 % = 5,00 %), preto žalobcovi vzniklo právo na úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne. Zaplatenie dlžnej sumy v splátkach po 50 eur mesačne odôvodnil súd prvej inštancie vecne tým, že finančná situácia žalovaného mu neumožňuje uhradiť celú dlžnú sumu naraz a vzhľadom na skutočnosť, že žalobca vzal svoju žalobu čiastočne späť skôr než začalo pojednávanie a o čiastočnom zastavení konania rozhoduje až spolu s rozhodnutím vo veci samej, konanie v časti úrokov vo výške 23,77 eur, úrokov z omeškania vo výške 6,37 eur a v časti upomienok vo výške 63,06 eur zastavil aj bez súhlasu žalovaného. Výrok o trovách konania odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1 C. s. p. a vecne tým, že pri určovaní pomeru úspechu a neúspechu strán v konaní vychádzal len z uplatnenej istiny, ktorá bola v celom rozsahu žalobcovi priznaná, preto mal plný úspech vo veci a vznikol mu nárok na plnú náhradu trov konania voči žalovanému s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

2.

Proti tomuto rozsudku, vo výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku zamietol a žalovanému povolil zaplatiť dlžnú istinu s príslušenstvom v splátkach, podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.), súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C. s. p.) a v súlade s ust. § 388 C. s. p. navrhol rozsudok v napadnutých častiach zmeniť a žalobe vyhovieť v plnom rozsahu. Uviedol, že jeho nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až do ich vrátenia, teda aj po predčasnom zosplatnení (§ 502 ods. 1, § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka) s tým, že tvrdenie, že po zosplatnení úveru už veriteľovi neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky nemá oporu v právnych predpisoch, keď Obchodný zákonník priznáva veriteľovi právo na dohodnutý úrok od poskytnutia finančných prostriedkov, pričom stanovuje len moment vzniku tohto nároku, avšak moment jeho zániku nestanovuje. Poukázal na skutočnosť, že ak by bolo úmyslom zákonodarcu dobu nároku veriteľa na dohodnutý úrok ohraničiť, nepochybne by tak urobil a zároveň poukázal na aktuálnu rozhodovaciu prax, rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 31. 01. 2017, č. k. 11Co/12/2017 - 90, z ktorého vyplýva, že ak zmluva neobsahuje dohodu o úroku odlišnú od zákona, platí ustanovenie Obchodného zákonníka (§ 497 Obchodného zákonníka). Uviedol, že podľa tohto zákonného ustanovenia nie je obsahom záväzku dlžníka vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania, nakoľko úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov, predstavujú cenu úveru, dlžník ich je povinný platiť od okamihu ich reálneho poskytnutia až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní, teda úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka zakladajúce vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, avšak samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje. Poukázal na skutočnosť, že ust. § 506 Obchodného zákonníka upravuje špecifický prípad odstúpenia od zmluvy veriteľom pri omeškaní dlžníka, ktoré môže veriteľ využiť, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, ktoré nespôsobuje zánik záväzku ex tunc, ale ako to vyplýva priamo z dikcie ustanovenia, naďalej trvá právo veriteľa, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi, pričom táto povinnosť odstúpením od zmluvy nezaniká, teda ide o právny inštitút určený na ochranu veriteľa, ktorý sa jeho využitím nemôže dostať do horšieho právneho postavenia, v akom bol pred odstúpením od zmluvy, nakoľko situácia nastala pre neplnenie si povinností dlžníka. Uviedol, že základnou zásadou spotrebiteľského práva je ochrana pred neprijateľnými podmienkami, to však neznamená vylúčenie aplikácie ustanovení na ochranu veriteľa pri neplnení si povinností dlžníka, teda odstúpením od zmluvy v zmysle § 506 Obchodného zákonníka zmluva od počiatku nezanikla a naďalej trvá právo veriteľa a tomu zodpovedajúca povinnosť dlžníka vrátiť dlžnú sumu spolu s úrokmi z úveru, čím nie je dotknutý nárok veriteľa na zákonný úrok z omeškania. Vytkol súdu prvej inštancie, že rozhodnutie o povolení žalovanému splácať dlh v splátkach po 100 eur mesačne (správne po 50 eur mesačne, pozn. odvolacieho súdu) z dôvodu, že jeho mesačný príjem mu neumožňuje uhradiť celú dlžnú sumu naraz, je v rozpore so zákonom, nakoľko rozhodnutie musí byť spravodlivé a nemôže výrazne zvýhodňovať jednu zo strán na úkor druhej, teda nemožno prihliadať iba na záujmy jedného z účastníkov konania. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 01. marca 2017, č. k. 24Co/322/2016 - 85, v ktorom odvolací súd uviedol, že z ustanovenia § 160 ods. 1 O. s. p., resp. § 232 ods. 2 C. s. p. vyplýva, že lehotou na splnenie povinnosti uloženej v rozsudku je zásadne paričná lehota tri dni, ale vzhľadom na osobitné okolnosti prípadu je možné určiť aj dlhšiu lehotu, keď pre takéto rozhodnutie sa podľa súdnej praxe vyžaduje zistenie takých skutočností, z ktorých by bolo možné vyvodiť presvedčivý záver súdu o tom, že vzhľadom na povahu prejednávanej veci, na nárok a osobné pomery strán je vhodné určiť na splnenie lehotu dlhšiu než tri dni, pričom k hľadiskám, ktoré sú v tomto smere významné, patrí predovšetkým výška priznaného plnenia, platobná schopnosť žalovaného a v konaní prejavovaná snaha o plnenie záväzku, osobné pomery strán, možnosť žalobcu domáhať sa plnenia jednotlivých splátok v prípade ich nedodržania, skutočnosť, či by prípadné nesplnenie stanovenej povinnosti v lehote troch dní nebolo v riešenom prípade pre žalobcu príliš ťaživé s tým, že súd musí prihliadať nielen na pomery žalovaného, ale aj na záujmy žalobcu. Súd prvej inštancie poukázal aj na uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 22. februára 2017, č. k. 7Co/33/2017 - 62, v ktorom sa odvolací súd nestotožnil s výškou povolených mesačných splátok nižších ako pôvodné mesačné splátky dohodnuté v úverovej zmluve, pričom v prípade stanovených splátok by len uhradenie istiny bez príslušenstva trvalo 5 rokov, v priebehu ktorých by narastali úroky z omeškania, čím by sa dlh žalovanej iba navýšil a bolo by to aj v rozpore s ústavne garantovanou zásadou rovnosti účastníkov konania, keďže žalobca by ako veriteľ obdržal poskytnuté finančné prostriedky po neúmerne dlhej dobe, keď odvolací

súd v citovanom rozhodnutí uviedol, že dlžník musí mať aj vôľu svoj dlh riešiť a mal by sa zadlžovať úmerne svojim finančným možnostiam a majetkovým pomerom, pričom by bolo v príkrom rozpore s oprávnenými záujmami žalobcu, ktorý poskytol žalovanej úver a táto ho od začiatku neplatila pravidelne, aby sa dlh splácal v menších mesačných splátkach, ako bolo dohodnuté v zmluve, keď voči žalovanej sa musí jednať o určitý druh sankcie z dôvodu, že si neplnila povinnosti vyplývajúce jej zo zmluvy. Žalobca v odvolaní uviedol, že vzhľadom na čas od podania žaloby mal žalovaný možnosť prejavíť svoju snahu a záujem dlh uhrádzať a tým preukázať, že mohol priebežne peňažný dlh splácať aspoň v akej takej výške, ktorá by bola primeraná jeho finančným možnostiam, avšak neučinil tak a počas celého súdneho konania neuskutočnil ani jednu úhradu a poslednú úhradu uskutočnil dňa 23. 01. 2014, teda pred takmer 3 rokmi, a to ešte pred predčasným zosplatnením. Poukázal na skutočnosť, že pri danej výške splátky žalovaný uhradí len istinu bez príslušenstva za viac než 3 roky, čím splnenie celého dlhu bude trvať neúmerne dlho a žalovanému narastú úroky z omeškania, čo nie je v jeho prospech, keď poznamenal, že posúdenie finančných možností žalovaného pre účely úhrady dlžnej pohľadávky by malo byť súčasťou aktivít v procese prípadného núteného výkonu súdneho rozhodnutia, kedy dôjde jednak k dôslednému zisteniu majetku žalovaného a jednak k voľbe najvhodnejšieho spôsobu výkonu rozhodnutia, pričom pre posúdenie vymožitelnosti pohľadávky a voľbu vhodného spôsobu jej vymoženia nebude rozhodujúci iba predpokladaný mesačný príjem a vyživovacia povinnosť žalovaného, ale jeho celkové majetkové pomery. Uviedol, že pokiaľ súd prvej inštancie považoval návrh za neúplný, ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, mal ho vyzvať na jeho doplnenie v zmysle § 129 ods. 1 C. s. p. a nakoľko rozhodol o neurčitom návrhu na začatie konania, pričom jeho rozhodnutiu nepredchádzala faktická činnosť smerujúca k odstráneniu neúplnosti návrhu na začatie konania ním uplatňovaných nárokov, hoci bol k takejto činnosti povinný, takýmto postupom, ktorý predchádzal vydaniu rozsudku, mu odňal možnosť konať pred súdom. Poukázal na skutočnosť, že ide o vady konania, ktoré sú porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky zaručuje okrem zákonov aj článok 46 a nasledujúcich Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Žalobca uviedol, že právo na súdnu ochranu ako súčasť práva na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na rozhodnutie, ktorému predchádza faktická činnosť súdu v súlade so zákonom, a to konkrétne procesným predpisom, upravujúcim postup súdu, ktorým je Civilný sporový poriadok, resp. bol Občiansky súdny poriadok a za porušenie tohto práva treba považovať aj rozhodnutie súdu vo veci samej bez úplného a určitého návrhu na začatie konania, ak pre takéto rozhodnutie neboli splnené zákonom stanovené podmienky, pretože takýmto rozhodnutím bolo žalobcovi v konaní odopreté právo na ochranu jeho oprávneného nároku, uplatneného návrhom na začatie konania. Poukázal na skutočnosť, že súd prvej inštancie ho vyzval na špecifikáciu poplatkov (úrokov a pod.) a rozpis platieb žalovaného, avšak opomenul ho vyzvať na predloženie dokladu o doručení výzvy na predčasné splatenie.

3.

Žalovaný, ktorému bolo odvolanie žalobcu doručené dňa 07. 07. 2017, sa k nemu nevyjadril.

4.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1 C. s. p. (zák. č. 160/2015 Z. z. účinný od 01. 07. 2016, Civilný sporový poriadok), túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p.) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 30. mája 2019 podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C. s. p., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C. s. p.), pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom.

5.

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalobu žalobcu v časti o uloženie povinnosti zaplatiť úrok vo výške 19,90 % ročne z istiny 1.954,98 eur od 21. 05. 2014 do zaplatenia zamietol, potvrdil, pretože je vecne správny, nakoľko súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 C. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 220 ods. 2 C. s. p.).

6.

K tvrdeniu žalobcu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

7.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie, ktorý nárok žalobcu na zaplatenie zmluvného úroku vo výške 19,90 % ročne zo sumy 1.954,98 eur napadnutým rozsudkom zamietol z dôvodu, že žalobcovi patrí iba úrok do splatnosti dlhu a nakoľko žalobca v posudzovanej veci zosplatnil úver žalovanému ku dňu 10. 06. 2014, zmluvný úrok už žalobcovi po zosplatnení úveru nepatrí.

8.

Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza, že úrok predstavuje cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk a práve absentujúci zisk pokrýva veriteľovi úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku.

9.

Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že aplikačná prax súdov sa otázkou priznania úrokov za úver po splatnosti pohľadávky, a teda popri úrokoch z omeškania, či iných sankciách už zaoberala, napr. aj v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Obo 143/98, na ktoré poukázal v odôvodnení rozsudku aj súd prvej inštancie, v ktorom konštatoval, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok), keď od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania (§ 369 Obchodného zákonníka) s tým, že v rozsudkoch súdov sa zmluvné dojednanie povinnosti platiť úroky popri úrokoch z omeškania označilo za obchádzanie zákonného pravidla zakotveného v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka o administratívnom strope úrokov z omeškania (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 6Co/182/2011).

10.

Existujú však aj odlišné názory, podľa ktorých dispozitívna norma neobmedzuje dobu na poskytnutie finančných prostriedkov a kým úroky z omeškania sú sankciou, tak úroky sú odmenou za užívanie si peňazí, a preto ich treba platiť až do ich vrátenia (napr. rozsudok NS ČR zo dňa 27. 06. 2007, sp. zn. 33Odo 657/2005), avšak zásadný posun v prejednávanej otázke predstavuje v spotrebiteľských právnych veciach judikatúra Súdneho dvora Európskej únie.

11.

Súdny dvor EÚ výkladom smernice Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách stanovil zásadné pravidlo pre kvalifikáciu zmluvnej podmienky za nekalú, ak sa odkláňa od dispozitívnych noriem zákona v neprospech spotrebiteľa (napr. C-415/11, AZIZ), keď „Článok 3 ods. 1 smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že pojem „značná nerovnováha“ ku škode spotrebiteľa treba posúdiť na základe analýzy vnútroštátnych právnych predpisov uplatňovaných v prípade absencie dohody medzi zmluvnými stranami s cieľom posúdiť, či a prípadne v akej miere, je právne postavenie spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy nevýhodnejšie, než právne postavenie zakotvené v platnom vnútroštátnom práve. ... na účely určenia, či dôjde k nerovnováhe „napriek požiadavke dôvery

(dobrej viery - neoficiálny preklad)“, treba preveriť, či predajca alebo dodávateľ, ktorý zaobchádza so spotrebiteľom čestne a rovnocenne, mohol rozumne očakávať, že by tento spotrebiteľ súhlasil s dotknutou podmienkou po individuálnom dojednaní“.

12.

Zákonodarca opakovane pristúpil k regulácii úverových vzťahov a oficiálne sa kritizuje nadmerný nárast zadĺženia obyvateľstva z úverových vzťahov, keď z dôvodovej správy k novele nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., vykonanej nariadením vlády SR č. 586/2008 Z. z. vyplýva, že „Cieľom predkladaného návrhu je docieľiť vyváženú právnu úpravu v oblasti sankcií, a tak zamedziť jednej z foriem úžerných praktík v spotrebiteľských veciach. Reaguje sa na sofistikovanejšie a oveľa nebezpečnejšie úžerné praktiky, pri ktorých sa síce nedojednávajú vysoký úrok za poskytnutie peňažných prostriedkov, ale cez množstvo zmluvných pokút a iných sankcií sa ospravedlňuje neprímeraný nárast výšky pohľadávky. Podľa článku 8 Smernice Rady 93/13/EHS z 05. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, môžu štáty prijať prísnejšie opatrenia za účelom zabezpečenia maximálneho stupňa ochrany spotrebiteľa. Navrhovaná právna úprava bez ujmy pre dodávateľa zabezpečuje jednoduchšie, ale predovšetkým jednotnejšie pravidlá pri sankciách spojených s porušením záväzku spotrebiteľa, keď spotrebiteľské vzťahy nesmú byť zdrojom neprímeraných ziskov...“.

13.

Je nepochybné, že za úver možno dohodnúť úroky a možno dohodnúť aj obdobie na užívanie finančných prostriedkov (úverové obdobie). Zákon teda umožňuje dodávateľovi na určitú dobu (do splatnosti), podľa jeho predstáv, poskytnúť úver a vypýtať si za to dohodnuté úroky. Od začiatku sa prirodzene sledujú úroky na dohodnutú dobu, ktorej koniec završuje tzv. splatnosť úveru. Zo zákonom stanovených dôvodov (napr. nesplácanie úveru) má dodávateľ tiež právo splatnosť posunúť, avšak niet zákonného kogentného pravidla, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť zo zákona platiť úroky popri úrokoch z omeškania. Ak úver nie je splatený po splatnosti, zákon priznáva za zadržovanie finančných prostriedkov sankcie, či už zákonné (úroky z omeškania s kogentne stanoveným limitom) alebo zmluvné (napr. zmluvná pokuta) s tým, že uvedenej dispozície zákona sa evidentne dotýka dohoda o úrokoch po splatnosti, popri ďalších úrokoch za omeškание a ďalších sankciách, pričom ak evidentne táto dohodnutá konštrukcia indikuje neprímeraný nárast dlhu, zákonite nastupuje otázka povinnosti vykonania súdnej kontroly prijateľnosti takejto dohody (úrokov popri úrokoch z omeškania a ďalších sankciách).

14.

Podľa názoru odvolacieho súdu je nesporné, že taký odklon od dispozície právnej normy, ktorý sleduje úroky popri úrokoch z omeškania, či iných sankciách, je v neprospech žalovaného. Ak by takejto dohody nebolo, zákon by umožňoval žalobcovi uplatniť po splatnosti sankcie úroky z omeškania pri pomerne novom pravidle o administratívnom strope na celkové sankcie zakotvenom v § 3a nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., „Ak je predmetom spotrebiteľskej zmluvy poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi, sankcie za omeškание spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov nesmú spolu prevýšiť priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov naposledy zverejnenú podľa osobitného predpisu pred vznikom omeškania o viac ako 10 percentuálnych bodov ročne a súčasne nesmú prevýšiť trojnásobok úrokov z omeškania podľa tohto nariadenia vlády; za rozhodujúcu sa považuje ročná percentuálna miera nákladov pre obdobný typ spotrebiteľského úveru. Za sankcie podľa odseku 1 sa považujú úroky z omeškania, zmluvné pokuty a akékoľvek iné plnenia za omeškание spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov. Ak sankcie podľa odseku 1 dosiahnu výšku poskytnutých peňažných prostriedkov, následné sankcie za omeškание spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov nesmú prevýšiť úroky z omeškania podľa tohto nariadenia vlády.“

15.

Je evidentné, že úroky popri úrokoch z omeškania, sú nielen odklonom od zákona v neprospech žalovaného, ale vo svojich dôsledkoch odporujú aj kogentnému zákonnému pravidlu. Uplatnený úrok 19,90 % ročne prevyšuje úrok z omeškania a problematická klauzula o úrokoch popri úrokoch z omeškania (po splatnosti) prima facie potenciálne umožňuje navýšenie dlhu nad výšku poskytnutého úveru v rozpore s ust. § 3a ods. 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., pričom od každého veriteľa

konajúceho s odbornou starostlivosťou sa očakáva, že cenu za úver zjednáva na úverové obdobie do splatnosti pohľadávky, a preto aj práve cena za úver za úverové obdobie do splatnosti úveru vyjadruje cenu úveru a je teda pojmovo jednoznačne odlišiteľná od sankcií za omeškanie s plnením dlhu spotrebiteľa, pričom v prípade omeškania, nie inštitút ceny úveru, ale inštitúty rôznych sankcií za neplnenie povinností, riešia krízu spojenú s omeškaním.

16.

V prejednávanej veci je nesporné, že žalobca sa dovoľáva nárokov na odplatné úroky, ktoré by mu patrili v prípade, ak by bol zachovaný stav zákonnej domnienky, a teda trvanie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy za stavu, že veriteľ aj spotrebiteľ budú plniť podľa podmienok a v termínoch dohodnutých v zmluve, nakoľko však tento stav netrvá, je zrejmé, že došlo k zmene záväzku, ktorá bola privedená omeškaním spotrebiteľa a súčasne predčasným zosplatnením úveru zo strany veriteľa, pričom zmena záväzku logicky prináša aj zmenu pomerov plnenia a aktivuje režim omeškania v spojení s využitím práva podľa a za podmienok § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti je však potrebné rovnako uviesť, že k predčasnemu zosplatneniu záväzku spotrebiteľa došlo konaním veriteľa, a teda, bol to veriteľ, ktorý v súvislosti so zmenou (obsahu) záväzku určil aj režim ďalšieho plnenia záväzku svojím jednostranným adresovaným právnym úkonom.

17.

Odvolací súd sa stotožnil so správnymi právnymi závermi súdu prvej inštancie, že predčasné zosplatnenie úveru predstavuje vo svojej povahe jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové, okamžité vrátenie celej požičanej istiny z čoho vyplýva, že rozdiel stavu výhody splátok a stavu jednorazového zosplatnenia úveru spočíva v tom, že veriteľ nemá nárok a spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť celú požičanú sumu naraz, teda splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne vracia v splátkach a za tento stav nedostatku a úverovania, patrí veriteľovi úrok, pričom zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa, ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru s tým, že s protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením požičanej sumy. Dohoda o platení úrokov za úver aj po splatnosti spôsobuje, že takéto úroky v skutočnosti navyšujú cenu za užívanie finančných prostriedkov za obdobie do dohodnutej alebo predčasne vyvolanej doby splatnosti a zneisťujú sankčný mechanizmus úrokov z omeškania, čím dochádza k obchádzaniu inštitútu iného plnenia na účely aplikácie § 3a ods. 2 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

18.

Z uvedených dôvodov dohoda, podľa ktorej má spotrebiteľ popri úrokoch z omeškania, prípadne ďalších sankciách platiť po splatnosti pohľadávky aj úroky za poskytnutie úveru do splatenia úveru spôsobuje značnú nerovnováhu ku škode spotrebiteľa, predstavuje značné zhoršenie postavenia spotrebiteľa oproti zákonnému pravidlu, ktoré chráni spotrebiteľa v úverových vzťahoch pred nadmerným navýšením dlhu oproti výške úveru.

19.

Odvolací súd už uviedol vyššie, že niet kogentnej úpravy o úrokoch popri úrokoch z omeškania. Zákon reguluje úroky za úver bez časovej úpravy, a preto dohoda o takýchto úrokoch je odklonom od dispozitívnej úpravy a je nielen v neprospech spotrebiteľa, ale vyvoláva hrubú nerovnováhu v neprospech slabšej zmluvnej strany a zároveň sa takáto dohoda dostáva do rozporu aj s ustanovením § 3a nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.

20.

K argumentácii žalobcu v podanom odvolaní poukazujúceho na kogentnú povahu ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka s tým, že obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť iba poskytnuté peňažné

prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania, keď úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka sa už správne právne vyjadril súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku tak, že žalobcovi nebolo odopreté právo na priznanie úrokov za úver od jeho poskytnutia napadnutým rozsudkom, ale nároku na zaplatenie úroku po zosplatnení úveru s tým, že žalobca má cenu (odplatu) za úver právoplatne priznanú (žalovaný odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie nepodal) a mohol si ju už začať aj vymáhať.

21.

Súd prvej inštancie sa nedopustil pochybenia, keď priznal žalobcovi úrok z omeškania z istiny 1.954,98 eur a sumy 129,59 eur odo dňa nasledujúceho od prevzatia žaloby žalovaným dňa 20. 02. 2017 a nie odo dňa 17. 05. 2014 uvedeným v žalobe, nakoľko žalobca nepreukázal, kedy bola žalovanému výzva na predčasné splatenie doručená, pričom jeho povinnosťou nebolo postupom podľa § 129 ods. 1 C. s. p., ako žalobca nesprávne tvrdil v odvolaní, vyzvať na doplnenie žaloby, pretože povinnosťou súdu nie je vyzývať žiadnu zo sporových strán na predkladanie dôkazov na preukázanie vlastných tvrdení.

22.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, spĺňajúcim všetky požiadavky ust. § 220 ods. 2 C. s. p., v ktorom sa aj správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením, z dôvodu ktorého sa odvolací súd obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku vo výroku, ktorým žalobu vo zvyšku zamietol a ako vecne správny ho potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p.

23.

Ustanovenie § 232 ods. 3, 4 C. s. p. umožňuje predĺžiť lehotu určenú na plnenie a uložiť povinnosť plniť v splátkach, napriek tomu pri úvahe o určení lehoty na splnenie povinnosti alebo pri určení, že peňažné plnenie sa môže vykonať v splátkach, musí súd vychádzať z konkrétnych okolností prípadu a musí prihliadnuť na osobné a majetkové pomery sporových strán, výšku priznaného plnenia, platobnú schopnosť žalovaného, prejavenu snahu o plnenie záväzku žalovaným, dobu, po uplynutí ktorej by umožnením vykonania plnenia v splátkach došlo k zaplateniu prisúdenej sumy s tým, aby nepredstavovala neúmerné zvýhodnenie dlžníka na úkor veriteľa (čo zohľadní pri výške splátok a podmienkach ich zročnosti) ako aj to, či povolenie plnenia prisúdenej sumy v splátkach neprimerane nezasiaha do majetkových pomerov veriteľa, pričom súd môže určiť, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. Konajúci súd teda musí lehotu na plnenie určiť tak, aby jej dĺžka nepoprela samotný účel súdneho konania a v konečnom dôsledku viedla k odstráneniu právnej neistoty medzi sporovými stranami.

24.

Súd prvej inštancie sa dôsledne neriadil vyššie uvedenými predpokladmi pre uloženie povinnosti plniť dlh v splátkach, nakoľko žalovaný svoje tvrdenia na pojednávaní dňa 28. 04. 2017, že bol rok práceneschopný, mal zdravotné problémy, je zamestnaný, ale jeho manželka by sa mala zamestnať až v blízkej dobe, ničím nepreukázal, t. j. neosvedčil existenciu svojich nepriaznivých osobných a majetkových pomerov odôvodňujúcich povoliť splnenie dlhu v splátkach, a preto odvolací súd podľa § 388 C. s. p. zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti a uložil žalovanému v súlade s § 232 ods. 3 C. s. p. povinnosť zaplatiť dlh v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

25.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 2 C. s. p. a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko žalujúca ako ani žalovaná strana nedosiahla vo odvolacom konaní úspech.

26.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).